

Karantén

Egyre nehezebben telnek a napok, a járvány pedig egyre csak tombol. Igen, ott lenn a városban, a lábam alatt harminc emelettel. Időnként távolinak érzem, pedig mindig itt van, immár két hónapja. Úgy kezdődött, ahogy a korábbi, de nem úgy folytatódott. A második hullám is Afrika mélyéről jött, de ez már néhány hét alatt úrrá lett rajtunk. Kezdetben csak a távoli mennydörgést hallottuk, aztán vészesen utolért minket a vihar. Először néhány haláleset, néhány héttel később már a környéken is tömegessé váltak a halálozások. A szegénynegyedekben kezdődött, végül a gazdagokat is elérte a végzet. A szabályok egyre szigorodtak, de az utóbbi néhány napban már alig akad olyan személy, aki betartatná őket. A világ teljes káoszba fordult körülöttem. Nehéz leírni, de rá kellett jönnöm, hogy történhetnek ennél borzalmasabb dolgok is.

Igyekszem magam elszigetelni, de semmi nem lehet tökéletes, így a karanténom sem. Néha ki kell mozdulnom egy kis környékbeli beszerző körútra. A pénz nem gond, hiszen a boltosok és a biztonsági őrök már hetek óta eltűntek. Az sokkal inkább, hogy az árukészlet is nagyon megcsappant, így a felfedező útjaim is egyre tovább tartanak. Ezek pedig egyre veszélyesebbek, mivel minden és mindenki szabad préda a városban.

A járványnak azért lettek más következményei is. Minden lecsendesült, és mindent sokkal jobban szemügyre lehet venni. Több időm lett a szemlélődésre, nem csupán elsietek a dolgok mellett, mint néhány héttel korábban. Meg tudom figyelni az üres utcákat, az elhagyott autókat és a szomszédokat is. Persze csak azokat, akik életben maradtak. Ők pedig nincsenek sokan.

Az egyik közvetlen szomszédom, egy magányos fickó is közénk tartozott egészen tegnapig. Sokáig ügyet sem vettem rá, még a járvány idején sem, hiszen a szokásai nem változtak. Néha elment esténként, de soha nem láttam visszajönni. Nyilván éjszaka mozgott. Azt, hogy hova megy, nem kérdezte senki. Mint ahogy azt sem, miért hallatszanak át néha női sikolyok a lakásából. Én is azt hittem, hogy biztos jókat hancúroznak. Azóta kiderült, hogy tényleg hancúrozott, csak nem úgy, ahogy gondoltam...

Éppen a szokásos beszerző utamra indultam, amikor észrevettem, hogy a fickó lakásának az ajtaja résnyire nyitva van. Már ez gyanús mozzanat volt, hiszen azt az ajtót még soha nem láttam nyitva. Úgy felejtette volna, vagy történt vele valami? Az utóbbi hetek unalma meghozta a gyümölcsét, erősen furdalt a kíváncsiság. Bár ne furdalt volna, de meghoztam a döntést. Utána kell járnom a dolognak...

Kétszer is csengettem, de nem érkezett válasz. Aztán bekiáltottam, megint nem volt semmilyen reakció. Végül óvatosan benyitottam, de néhány másodperccel később vissza is

hőköltem, mivel az orromat orrfacsaró bűz csapta meg. Úgy döntöttem, hogy visszamegyek a lakásomba egy üveg parfümért. A szomszéd lakásba és a zsebkendőmbe is fűjtam egy adaggal, mielőtt bemerészkedtem volna. Mert persze arról vesztettem le, hogy visszamenjek.

Az előszobában még nem láttam semmi különösét, de a hálósobába lépve igencsak bizarr látvány fogadott: a szomszédom feküdt az ágyon, a teljes káosz meleg középpontjában. Mivel a szobában félhomály uralkodott, nem láttam tisztán. Ezért először azt hittem, hogy csak alszik. Csak miután jobban szemügyre vettem, akkor vált világossá számomra, hogy halott. Bevillant, hogy akkor meg is van a bűz oka. Aztán meg kellett állapítanom, hogy a szomszéd teste nem lehetett, mivel még nem indult oszlásnak. Hozzányúlni persze nem mertem, mert szemmel láthatóan ő is a betegség áldozata lett. Merev, üveges tekintet, görcsbe rándult végtagok, kiszikkadt bőr. Láttam már néhány ilyen halottat az utcán... Akkor viszont mi okozza a bűzt? Megkerestem, majd megnyomtam a villanykapcsolót. Szerencsére akkor éppen volt áramellátás.

A lámpa fényénél rendkívül lehangoló és ijesztő kép tárult elém. A rendetlenség látványa nem volt meglepő, csak jobban látszottak a részletek. Ruha- és könyvhalmok szerteszéjjel, kosztól szürke falak. A falakon bekeretezett, bizarr képek. Hat kép. A képekben egy volt közös: véres testű, meggyilkolt nőket ábrázoltak. A látványtól összerándult a gyomrom, de a szemeim továbbra is közvetítették a borzalmas látványt. Az íróasztalon egy meglékelt koponya fehérlett, ami akkor már a szörnyű szomszéd tolltartójaként szolgált. A tekintetem ekkor a padlóra tévedt, amelyen vércseppek sorakoztak egy nyitott ajtó felé. Hirtelen belém vágott a gondolat, hogy minden bizonnyal onnan jöhet a szörnyű szag.

Teljesen elbizonytalanodtam, hogy benézzek-e a helyiségbe. Aztán sajnos győzött a kíváncsiság és remegve benéztem. Csak néhány másodpercig bírtam elviselni a látványt: egy felismerhetetlen nő oszlásnak indult holtteste feküdt a fürdőkádban. Éreztem, hogy ha tovább nézem, akkor menthetetlenül elhányom magam. Ezért szinte ész nélkül nekiiramodtam, és meg sem álltam a lakásomig. Percekig küzdöttem a hányingerrel és a mélyről feltörő remegéssel és iszonyattal, míg végül sikerült egy kicsit lehiggadnom.

Azóta is azon gondolkodom, hogy hogyan tudta a szörnyű szomszéd mindezt elkövetni, és hogyan tudott a következményekkel együtt élni. Kik voltak a nők, és mikor gyilkolta meg őket? A járvány idején kezdődött ez az egész, vagy csak folytatódott? Az agyam sorra szüli most is a megválaszolhatatlan kérdéseket. Három dolog viszont biztos: egyrészt, senki nem látott semmit, pedig itt zajlott az orrunk előtt, mert lehet, hogy senkit nem is érdekelt. Másrészt, hogy nekem kell ezzel a tudattal továbbélnem, mert senkivel nem tudom ezt a borzalmat megosztani. Végül, megint beszerző körútra kell mennem, és ki tudja, hogy kivel találkozom?

(írta: Kovács Gyula)